Muhterem Bulaç ne diyor? (1 – 2 – 3)

21 Ocak 2016 tarihli, “Araplardan İran’a, Türkiye’den İhvan’a!” başlıklı yazısında “Müslüman Kardeşler / Mısır 3 Temmuz 2013 askerî kanlı darbesi, 1979 İran Devrimi, Millî Görüş ve Nur Hareketi” ile ilgili değerlendirmelerde bulunan İlahiyatçı, sosyolog Ali Bulaç, isabetli tahlillerin yanında, tenakuzlu ifadelere yer verdi!

Meselâ, şöyle dedi:

“Zannedildi ki, Batı’nın ilham ve lojistik destek verdiği renkli devrimlerin benzerleri Arap âleminde sahnelenirse, sıkışmış bir miktar gaz alınacak. Hayır, bu küresel stratejistlerin, bölgede millî çıkar hesabı yapan fırsatçı siyasetçilerin ve İslâm dünyasının hakikî dinamiklerini anlatan teori üstüne teori geliştiren İslamologların yanılgısıdır.”1 Bu tesbit doğru.

Eğer, “Toplumsal patlamaların başlangıç noktası 1979 İran İslâm devrimidir. Devrim geçen yüzyılın başlarında Batı tarafından döşenmiş zeminde muazzam bir kayayı yerinden oynattı…” tesbiti doğru ise,

“Bu hercümerçte en çabuk toparlanma sinyalini veren İran’dır; anti Selefilik ve Yeniden Safevilik tuzağına düşmeden kurucu ideallere dönebilirse ümit olur” sözü bir tenakuz değil mi?

Ayrıca, şu hususta da yanıldı:

“Açıkçası İslâmî hareketler ne olup bittiğini tam olarak anlayamadı. İslâmcı vazo kırılınca içindeki ayıplar–devletçilik, milliyetçilik, militarizm, kamu bütçesinin yağması- orta yere saçıldı. Eğer İslâm devrimine İhvan ve Türkiye Millî

Görüş/Nur hareketi eşlik etseydi, Batı'nın yaratıcı kaos doktrini bölgeyi hallaç pamuğu gibi atamazdı."

Zaten bölgeyi dizayn eden, Arap Baharını kışa çeviren İhvan, İran Devrimi, Hizbullah ve şiddete-siyasete endeksli benzeri hareketleri organize eden ve bilhassa Ortadoğu'yu kaosa sürükleyen felsefeden beslenen II. Batı'dır. "Devrime eşlik edilseydi" oyununa gelip daha büyük bir kaos meydana gelmez miydi?

Muhterem Bulaç'ın, "Millî Görüş muhafazakâr milliyetçilikle manipüle edildi" tesbiti doğru, "Nur hareketinin bir kanadı asabiyeti aşamadı, diğer kanadı Batı'ya aldandı." sözü yanlıştır.

Bediüzzaman, zamanımızı, siyasî-içtimaî zaviyeden de müceddidi gözle ortaya koyduğu şu perspektifi okuya, anlata geliyorlar:

"Biz müteharrik-i bizzat değil, bilvasıta müteharrikiz. Avrupa üflüyor, biz burada oynuyoruz. O tenvim (uyutma) ile telkin eder, biz kendimizden hayal edip, asammane (sağırcasına) tahribimizde telkinlerini icra ederiz."2

Meseleleri bu açıdan değerlendiren Nur hareketi yanılmadı.

İran Devriminde de yanılmadı.

Nur Hareketi, Milli Görüş'ün din adına ortaya çıkışı ve verdiği zararlar hakkında da yanılmadı.
Zira, Bediüzzaman'ın şu muhteşem tesbitini her platformda terennüm etti:

"Hakikat-i İslâmiye bütün siyâsâtın fevkindedir. Bütün siyasetler ona hizmetkâr olabilir. Hiçbir siyasetin haddi değil ki, İslâmiyeti kendine âlet etsin.

Dediler: "Dinsizliği görmüyor musun, meydan alıyor. Din namına meydana çıkmak lâzım."

Dedim: "Evet, lâzımdır. Fakat kat'î bir şartla ki, muharrik, aşk-ı İslâmiyet ve hâmiyet-i diniye olmalı. Eğer muharrik veya müreccih, siyasetçilik veya tarafgirlik ise, tehlikedir. Birincisi hatâ da etse, belki ma'fuvdur. İkincisi isabet de etse, mes'uldür."

Denildi: "Nasıl anlarız?"

Dedim: "Kim fasık siyasetdaşını, mütedeyyin muhalifine, su-i zan bahaneleriyle tercih etse, muharriki siyasetçiliktir. Hem umumun mâl-ı mukaddesi olan dini, inhisar zihniyetiyle kendi meslektaşlarına daha ziyade has göstermekle, kavî bir ekseriyette dine aleyhdarlık meyli uyandırmakla nazardan düşürmek ise, muharriki tarafgirliktir.

"Meselâ, iki adam dövüşürler. Biri, zayıf düşeceğini hissederken, elindeki Kur'ân'ı kavîye uzatmakla himayesini davet edip, kavî bir ele vermek lâzımdır. Tâ beraber çamura düşmesin, Kur'ân'a muhabbetini, hürmetini göstersin, Kur'ân'ı, Kur'ân olduğu için sevsin. Eğer kavînin karşısına siper etse, himayet damarını tahrik etmeye bedel, hiddetini celb eder. Kur'ân'ı kavî bir hâdimden mahrum bırakmakla, zayıf bir elde beraber yere düşerse, o Kur'ân'ı kendi nefsi için sever demektir.

"Evet, dine imale etmek ve iltizama teşvik etmek ve vazife-i diniyelerini ihtar etmekle dine hizmet olur. Yoksa "Dinsizsiniz" dese, onları tecavüze sevk etmektir. Din dahilde menfi tarzda istimal edilmez. Otuz sene halife olan bir zat, menfi siyaset namına istifade edildi zannıyla şeriata gelen tecavüzü gördünüz. Acaba şimdiki menfi siyasetçilerin fetvalarından istifade edecek kimdir, bilir misin? Bence İslâmın en şedit hasmıdır ki, hançerini İslâmın ciğerine saplamıştır."

Muhterem Bulaç'ın, "Mısır ve diğer İhvan grupları Arap âlemine liderlik ve anti Şiilik illetini yenemediler; Türkiye'nin desteğinde Sünni blok düşlediler" değerlendirmesi isabetli; "Bu arada İttihatçıların kontrolüne giren Türkiye de İhvan'ın desteğinde Yeniden Osmanlı hayaline kapıldı…" kısmen isabetsizdir.

Bir sefer "Türkiye İttihadçıların kontrolünden" Kemalizm, müstebit anayasalar sayesinde hiç çıkmadı ki!

Ahrarlar/hürrietçiler/demokratlar sayesinde çıkarılmaya çalışıldı. Ne var ki, her darbe döneminde tekrar İttihatçıların bozuk kısmı Kemalistlerin kontrolüne girdi.

Ve AKP ile kontrol tamamen ellerine geçti.

Ali Bulaç, 21 Ocak 2016 tarihli, "Araplardan İran'a, Türkiye'den İhvan'a!" başlıklı yazısında "Müslüman Kardeşler/Mısır 3 Temmuz 2013 askerî kanlı darbesi, 1979 İran Devrimi, Millî Görüş ve Nur Hareketi" ile ilgili değerlendirmesinin son bölümlerinde şöyle demişti:
"**Bütün bu süreç iki şeye mal oldu:** Biri ne kadar hazırlıksız, altları boş ve İttihad-ı İslâm idealinden yoksun oldukları anlaşılan İslâmcı akımlara; diğeri küresel ve bölgesel canavarların av sahasına dönüşen mazlûm Suriye halkına." Bu tesbiti doğru.

Müslümanların, ittihad-ı İslâm mevzuunda yanıldığı veya görmek istemedikleri nokta şudur:

"Yalanlarla ittihad yalandır ve ifsadat üzerine müesses olan ism-i meşrûtiyet, fasiddir. Müsemma-i meşrûtiyet hak, sıdk ve imtiyazsızlık üzerine beka bulacaktır."3

Bediüzzaman, Risale-i Nur Külliyatı ile baştan ayağa Kur'ân'ı, Nebevî ittihadın esaslarını veriyor. İttihadın temeli iman esaslarıdır. Emirdağ Lâhikaları'nda da İhvan-ı Müsliminin takip etmesi gereken müsbet hareketin ölçü ve prensiplerini bizatihi onları nazara alarak vermişti.

İman, "İnanıyorum, elhamdülillah Müslümanım!" demekle gerçekleşmez. İman esasları, aklen, mantıken, ilmen ve vicdanen benimsenmeli, özümsenmeli, kalp ve dimağlara yerleşmelidir. İttihadın diğer ayağı ibadetlerdir. Keza, İslâm şartları da aynen bu süreçlerden geçmeli. Lâfta değil, öze yerleşmeli. "Dünyada en büyük hakikat olan iman ve imandan sonra namazda" bir araya gelemeyenler, ittihad edemeyenler, içtimaî-siyasî meselelerde bir araya gelebilir mi?

Ayrıca, İttihad-ı İslâmın marifetünnefs, yani, nefis terbiyesi, yani, duygu eğitimi de olmalıdır. İlim, marifet olmalıdır. Sloganlarla ittihad olmayacağı, 19. Asırdan günümüze İhvan hareketi, İran Devrimi, MNP-MSP-RP-FP-SP (Millî Görüş) ve AKP gibi "Siyasal İslâm" hareketleri göstermiştir.

"Biz ferec ve ferah ve sürur ve fütuhat isteriz—fakat kâfirlerin kılıcıyla değil! Kâfirlerin kılıçları başlarını yesin; kılıçlarından gelen fayda bize lâzım değil. Zaten o mütemerrid ecnebîlerdir ki, münafıkları ehl-i imana musallat ettiler ve zındıkları yetiştirdiler."4

Bediüzzaman'ın, Hutbe-i Şamiye, Münâzarât, Sünûhat, Beyanat ve Tenvirler, Hizmet Rehberi gibi eserleri İslâm âleminin siyasî, sosyal, hatta ekonomik bütün problemlerini çözmüştür. Siyaset tabiplerinin reçeteleridir ve İttihad-ı İslâmın esaslarını ihtiva eder.

Ey ulema-i beni Müslüman! Bediüzzaman'ı "anlayarak ve kabul ederek" okumak gerekir. Çünkü o, İslâm âleminin ve insanlığın sosyal, siyasî ve ekonomik meselelerini Hutbe-i Şamiye, 100 yıldır tartıştığımız ve içinden çıkamadığımız siyasî-içtimaî meseleleri Münâzarât isimli eseriyle halletmiştir…

Dipnotlar:
1- Ali Bulaç, Zaman, 21 Ocak 216.
2- Bediüzzaman Said Nursî, Emirdağ Lâhikâsı, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 1999, s. 386.
3- Bediüzzaman Said Nursî, Tarihçe-i Hayat, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 1999, s. 64.
4- Bediüzzaman Said Nursî, Lem'alar, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 1999, s. 107.